

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 120 Lei

Pe jumătate 60 Lei

In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Alba-de-jos

Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 4 Lei a doua și a treia oră 2 Lei.

PĂȘTILE.

Au sosit în zori
Pe la cântători
Paștile surori
Paștile cu flori.

Clopoțele sună,
Sună și adună
La sfânt închinat
Oamenii din sat.

Paștile iubite,
Paștile dorite
Au sosit, sosit, —
Bine c'au venit!

Și-au adus cu ele
Oua peștritele,
Oua durdulii
Pentru cei copii;

Fluturei sglobii
Pe'n tinse câmpii,
Turme de oițe
Pe celea costițe;

Jocuri prin livezi,
Umbră 'n codrii verzi,
Printre rămurele
Glas de păsărele.

Au adus cu ele,
Haine ușurele,
Haine nou-nouțe —
Cât sunt de draguțe!

De prin căsi bătrâne
Cu nădejdi de bine,
Moșul s'a sculat,
Iese'n drum la sfat.

Paștile dorite,
Paștile mărite,
Au sosit în lume,
Și-au adus anume:
Suflul primăverii,
Ziua învierii!
Fie laudat
Cel ce-a înviat!

Teodor Megieșan.

Hristos a înviat!

Să ne bucurăm de această sfântă zi și, lăpădându-ne de răutatea lumii și de păcate, să înviem și noi.

»Hristos a înviat« zice și cântă astăzi lumea întreagă. Bucuria învierii o arată astăzi dragălașii copilași și bătrânii gârboviți de anii grei ai vieții, deopotrivă. Dela palatul regelui și până la coliba păstorului acelaș cântec răsună. Acelaș cântec îl murmură vânturile, îl cântă cerul și pământul, oamenii, cheruvimii și serafimii. Și dacă nu l-ar cânta oamenii, l-ar cânta firea care înviază din morți, l-ar cânta primăvara, cu păsările și cu florile, și până și picurii de roaună, pentru că »aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul ca să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa«.

»Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruind«, — cântă astăzi biserica. Mie însă îmi vine aminte o altă vorbă a bisericii: »Pentru că de credem că Isus a murit și a înviat, așa și Dumnezeu pe cei adormiți întru Isus aduce-i-va împreună cu el«, auzim cetindu-se în apostolul dela morți, iară în evangelia dela îngropăciuni ni-se spune așa de limpede: »Vine ora, întru care toți cei ce sunt în mormânturi vor auzi viersul lui. Și vor ieși cei ce au făcut bine întru învierea vieții, iară cei ce au făcut rele întru învierea osândirii«. Și nu strică, dacă astăzi, la marele praznic al Paștilor ne vom gândi la aceste învățături atât de luminoase ale sfintei Scripturi.

Dară destul e oare dacă ne vom întări în ziua de astăzi numai în credința învierii celei de obște? O nu, noi în această mare și laminată zi a învierii trebuie să ne întărim și în credința, că dreptatea trebuie să iasă oarecând biruitoare.

Ori, ce a fost viața Domnului aici pe pământ? Un șir lung de suferințe, de năcazuri, de dureri, de sărăcie nemaipomenită. Duhul spurcat al răutății și al urei, — oare l-a întâmpinat deja la ieslea din Viflaim, l-a alungat în Egipt, l-a ispitit în pustia din Iericon și l-a bajocorit până la moarte, până la moartea amară a crucii, — se părea că l-a biruit pe Fiul omului. Și când Dumnezeu-omul își închide ochii pe Golgota, între cei doi tâlhari, nu numai poporul dar până și învățăceii erau de părerea că întreagă învățătura Domnului a fost zadarnică. Și vă puteți închipui, ce jale s'a sălășluit atunci în inimile bieților pescari deveniți învățăcei și în ale celor ce-l iubeau, pentru că au văzut biruind păcatul asupra virtuții, nedreptatea asupra dreptății, minciuna asupra adevărului.

Ce schimbare s'a întâmplat însă a treia zi, când muierele mironosițe aduc vestea învierii! Inimile învățăceilor încep a se înviora, a se convinge, a se întări în credința că totuși este dreptate în lume, că nu minciuna, nu răutatea, nu pizma, nu nedreptatea, nu întunerecul este biruitor în lume. Și această credință a lor le-o întărește, după 50 de zile, însuși Mângăitorul, Spiritul Sfânt.

Veniți deci la Isus cel înviat toți cei însărcinați, toți cei întristați, toți cei nefericiți, toți cei ce plângeți și vă simțiți nefericitul. Veniți la el și vă întăriți și vă mângăiați!

Veniți însă și urmați-l întru toate. El a răsturnat piatra de pe mormânt, — muiați-vă și voi inimile cele de piatră! El a înviat din morți iară în mormânt n-a lăsat decât mirosul mirului cu care l-au uns după moarte. — Inviați și voi din mormântul păcatelor și lăsați după voi numai mirosul faptelor voastre celor bune. Isus și-a rupt giolgiul ce-i acoperea fața moartă. — Rupeți-vă și voi giolgiul păcatelor voastre, care vă copere ochii sufletelor! Ce folos că v-ați slăbit trupurile prin post, iară păcatele vi s'au îngrășat? Ce folos că ați sărutat cele cincisprezece rane ale Domnului, dar nu v-ați abătut dela cele șapte păcate de căpetenie? Ce folos că ați plâns de mila Domnului, dară pentru păcatele voastre n-ați vărsat nici o singură lacrimă?

Dragă cetitor! Dă-ți seama de cele spuse aici și înviază și tu din moartea păcatului; nu te lăsa înșelat de diavolul și de argații săi, nu te legăna în mângăierea necredincioșilor, cari trăiesc ca și când Hristos n-ar fi murit și n-ar fi înviat! »Adevărat că a înviat«, răspunde astăzi tot creștinul și totdeodată recunoaște, că așa vom învia și noi, unul fiește care, cu deosebirea »că cei ce au făcut bine întru învierea vieții, iară cei ce au făcut rele întru învierea osândirii«. Așadară »Sus să avem inimile!« și să cântăm din tot sufletul și noi cu sfânta biserică: »Ieri m-am lamormântat împreună cu tine Hristoase, astăzi mă scol împreună cu tine laviând tu. Răstignitu-m'am ieri împreună cu tine; însuși împreună cu tine mă preamărește Mântuitorule întru împărăția ta«.

Să înviem și noi cu Hristos!

Iuliu Maior.

Grăunțe sufletești.

Cum lucră Spiritul Sfânt.

Pentruca să putem înțelege felul de lucrare în inimile noastre a Spiritului Sfânt, voi aduce mai întâi câteva pilde.

Trăia în Egipt prin veacul al treilea după nașterea Domnului un tânăr cu numele Antonie. El era de abia 19 ani când îi muriră părinții și-i lăsară o avere foarte mare. Citind sfânta evanghelie se ocupa cu gândul să-și împărțească averea între săraci și să se retragă în pustie, unde apoi să trăiască o viață de sfânt. Cugetându-se mereu la aceasta, într'una din zile intră într'o biserică, iară preotul tocmai cetea sfânta evanghelie. Când a citit preotul cuvintele: „*De vrei să fii desăvârșit, mergi, vinde averea ta și o dă săracilor și vei avea comoară în ceru și vino după mine*” (Matei 19, 21) s'a cutremurat, a mers acasă, și-a împărțit întreagă averea sa săracilor și a mers în pustie, unde a trăit o viață foarte cuvioasă și evlavioasă, ajungând cu toate acestea la vârsta de 106 ani. Acesta a fost *sfântul Antonie Pustnicul*.

Pe vremea împăratului Carol V. trăia la curtea sa un principe cu numele Francisc Borgia. Intreagă străduința sa era să câștige cât mai mult favoarea împărătesei Isabelia. De fapt împărăteasa l-a și avut foarte drag și nimica nu făcea fără de a întreba de principele Francisc. Intr'o bună zi împărăteasa se bolnăvește greu și după câteva zile moare. Împăratul l-a rugat pe Borgia să petreacă trupul neînsuflețit al împărătesei în orașul Granada, și să se îngrijească de înmormântarea ei în cripta împărătească. Când trupul neînsuflețit al împărătesei a sosit la Granada, au deschis, conform obiceiului încă odată coșciugul, pentruca toata lumea să se convingă, că de fapt împărăteasa zace în coșciug. Dar ce să vezi! Fața moartei era grozav de schimbată, iară din coșciug ieșea un miros atât de greu, încât cei din jur erau gata să ametească. Principele Francisc Borgia a simțit în sine deodată o schimbare grozavă. „Doamne, ce iute trece frumsețea, puterea și fericirea! — Își zise Francisc. — Ce folos am eu acuma de vremea petrecută în slujba acestei împărătese? Nu voi mai sluji în veci unei făpturi, pe care mi-o poate răpi moartea. Voi sluji de aici înainte numai singur lui Dumnezeu”. Toată noaptea a priveghiat apoi în rugăciuni și după înmormântare a intrat în mănăstire, s'a făcut călugăr și a murit ca sfânt.

Un boier cu numele Norbert era curtean la curtea împăratului Enric V. Toată viața și-a petrecut-o în petreceri și desmierdări. Intr'o zi s'a dus călare la plimbare. Deodată începe a se înoura și trăznește chiar înaintea lui. Calul s'a speriat, a aruncat pe călăreț din sea și a luat-o la fugă. Norbert a zăcut ca la un ceas, buimăcit de cap și fără conștiință. Când s'a trezit i-a venit în gând, cât de rău o pătea, dacă murea și ajungea înaintea dreptului judecător în starea aceea păcătoasă în care se afla în clipita aceea și a mulțămii lui Dumnezeu, că i-a dat vreme, să se pocăiască și, fiind de 30 de ani, s'a făcut preot, a cutrierat țările din jur predicând pocăința, a întemeiat ordinul călugăresc al premonstratensilor, a mu-

rit ca arhiepiscop de Magdeburg, iar biserica l-a declarat de sfânt.

La curtea regelui Ferdinand V. din Madrid (capitala Spaniei) se afla un băiat cu numele Ignatius, care, urându-i-se de viața de curte, s'a cerut să fie lăsat în bătaie. La anul 1521 a ajuns comandantul cetății Pampelona, pe care a apărat-o de cătră francezi. Dară un glonte de tun l-a rănit greu la picior așa că ajuns în spital. Om de lume cum era, nici prin gând nu i-a trecut vreodată, să se gândească la biserică ori la pocăință. Dară în spital așa i-a fost de urf încât nu mai știa ce să facă. A cerut ceva de citit. Dară în spital nu se afla decât sfânta Scriptură și viața sfinților. Neavând încărău a citit și una și alta. Dela o vreme a început să îndrăgească aceste cărți și s'a gândit serios, că adevărata onoare nu este de a se căuta nici în curțile împărătești, nici pe câmpul de luptă ci în viața religioasă. Era abia de 30 de ani. S'a pus pe lucru, s'a înscris la școală, a făcut și examenele cele mai grele, așa că la anul 1534 a fost învrednicit să primească titlul de doctor, apoi întemeiază ordul călugăresc al iezuiților și moare ca unul dintre cei mai mari sfinți.

Dar nu mai înșir alte pilde. Cum a devenit din Saul Paul știți cu toții și cum fiul cel rătașit s'a întors la tatăl său, după ce a trăit o viață destrăbălată iarăși știe toată lumea. Eu din toate pildele acestea numai atâta vreau să arăt, că iată cum știe lucra Spiritul Sfânt în inimile oamenilor. Cu tot dreptul zice deci sfântul Ciprian: „Când s'a coborât Spiritul Sfânt în inima mea, m-a schimbat deodată, făcându-mă om nou”. Așa s'a întâmplat și în pildele înșirate.

Uneori însă Spiritul Sfânt trimite asupra noastră și dureri, pentruca să ne pregătească inima la primirea sa. Inima omenească asemenea este cerii. Zadarnic ai vrea să pui pecuțel pe ceară înainte de a o încălzi, nu se va cunoaște. Așa trebuie să vie și durerea ca să înmoaie inima noastră, pentru a putea primi pe Mângâitorul.

Multe sunt așadar prilejurile la cari lucră Spiritul Sfânt: la ascultarea unei predici, la citirea cărților religioase, la boale, la morți, la privirea anumitor pilde și icoane bune, la povețele mai marilor și prietinelor noștri și la sute și sute de prilejuri. Să grijim deci și să nu încetăm a ne ruga: „Împărate ceresc, Mângâitorule, Spirite al adevărului, carele pretutindenea ești și toate le implinești, vistierule al bunătăților și dătătorule de viață: vino și te așează întru noi și ne curățește pe noi de toată spurcăciunea și mântuește bunule sufletele noastre!”

Părintele Iuliu.

Papa și ortodocșii. Urmașul sfântului Petru e mult hulit de unii ortodocși (de cei dela noi), de alții însă este binecuvântat. Binecuvântarea vine de acolo, că Sfinția Sa Papa, când e vorba de dureri, de necazuri și de mizerii omenești, nu face deosebire între creștini, fie catolici, fie ortodocși, fie de altă confesiune. Așa s'a întâmplat de curând la Roma, când 60 de Ruși, fugiți din țara lor de groaza bolșevicilor, s'au înfățișat la Papa, în cea mai nenorocită stare, fără adăpost și fără bani, cerând mila Sfântului Părinte. În fruntea acestora se găsea un general bătrân de 80 de ani, tot atât de nenorocit și el ca și ceilalți frați ortodocși ai săi. Papa i-a primit eu cea mai mare căldură și pe bătrânul general l-a poștit să șadă alături de Sfinția Sa. Refugiaților li-s'a făcut adăpost într'o casă frumoasă și au ieșit foarte mângâiați dela capul creștinătății apusene.

Puterea credinței.

— Din suferințele creștinilor în Asia. —

Celea ce se povestesc mai la vale s'au întâmplat între anii 1873—1885, când creștinii au avut să sufere grozave prigoniri din partea păgânilor în ținutul Tonkingului din India posterioară. Mii de creștini au fost supuși atunci la chinuri cumplite, a căror amintire nu s'a șters încă în partea locului, căci mai trăiesc încă oameni cari le-au văzut și se cutremură și astăzi de ele.

Intr'un sat creștin două surori, a căror părinți fuseseră uciși de păgâni, locuiau la bunicul lor. Un tânăr păgân, bogat și nobil, își aruncă ochii asupra fetei mai mari, Tuh, care era numai de 15 ani și o ceru în căsătorie, făgăduindu-i toate bunătățile. Ea răspunse zimbând: „Nu, nu voi locui niciodată sub acelaș acoperiș cu un păgân”. — „Atunci să știi că vei fi ucisă împreună cu sora ta, dacă respingi mâna mea”, spuse tânărul. „Cu atât mai bine”, răspunse Tuh, „ne vom duce împreună în cer, unde ne așteaptă o fericire nespuse de mare”. — „Fie-ți milă de sorioara ta”. — „De sigur, că mi-i milă de dânsa, și tocmai de aceea vreau ca ea să moară cu mine”. Ca să bage frica în Tuh, săpară o groapă. „Vei fi îngropată de vie, dacă nu primești propunerea mea”, spuse tânărul păgân. Fata nu răspunse nimic până nu se termină groapa. Când se scoase cea din urmă lopată de țărână, li făcouth semn fetei să se coboare în groapă. „Stați o clipă”, spuse ea, se aruncă în genunchi pe mal și se rugă, apoi strigă: „Ei bine, acum sunt gata!”. Aruncară o rogojină în groapă. Fata se coborî în groapă, se întinse pe rogojină, se culcă alătura de sorioara sa de patru ani, fără ca aceasta să plângă, și spusă surizând: „Acum puteți să dați țărâna peste noi”, și trase jumătate din rogojină peste sine și peste sorioara sa. Iar păgânii astupară groapa cu țărână.

Bucurie mare vestim

celor însetați de cuvântul Domnului.

Biblia sau Sfânta Scriptură, despre care scriam că se află la tipar în Oradea-mare sub îngrijirea Părintelui canonic Dr. Ioan Balan, e gata și poate de-acum să-o alibă fiecare creștin iubitor de cuvântul Domnului.

Când scriem acestea șire avem în fața noastră cartea frumoasă, în legătură tare, neagră, cu litere aurite pe păretele din afară, care cuprinde întreg NOUL TESTAMENT al Domnului nostru Isus Hristos, scos pe înțelesul tuturor, cu binecuvântarea Episcopului român al Orăzii, de Canonicul Dr. Ioan Balan.

Cartea tipărită curat și cetăț are tot Patru Evangheliștii, Faptele Apostolilor, Epistolele Sfântului Apostol Pavel, ale Sfântului Apostol Petru, Ioan, Iuda și Apocalipsul.

La urmă de tot o scurtă și bună scară a numelor și lucrurilor din tot Testamentul nou și a învățăturilor mai însemnate, încât ușor și poți îndrepta când ai ceva de căutat în Evangheliști sau în Epistole.

Cartea de 806 de fețe e ușor de purtat: o poți duce cu tine oriunde, să o ai la îndemână; începe în buzunar sau în sân.

Prețul ei e 50 de lei. Nu-i mult dacă îl gândim, că îți cumperi o carte de folos pentru viața întreagă. Se găsește la Librăria seminareală din Blaj, precum și la alte librării.

Cuvinte de Arhieriei la Paști.

Din Pastorală de sărbători a Preasfințitului IULIU al Gherlei.

Cântarea de biruință a vieții asupra morții răsună în tot cuprinsul pământului, de pe buzele fericite ale credincioșilor Domnului Isus înviat din morți.

„Hristos a înviat”. — Câtă credință în acest cuvânt de biruință! Câtă credință în mărturisirea voastră, cari cu atâta hotărâre răspundeți „adevărat a înviat”.

Creștine, mare este credința ta. Frumoasă, înălțătoare este mărturisirea fericită ce o faci, când răspunzi „adevărat a înviat”.

Mărturisești învierea Domnului, nădejdea învierii noastre. Mărturia Ta, este mărturia aceluia ce n'a văzut cu ochii trupului, dar a crezut. Aceasta-i vederea sufletească. Vederea mai pe sus de vederea peritoare a trupului. Aceasta-i lumina veșnică și fericitoare a sufletului.

Pentru aceasta te ferește Domnul când zice: „fericiți cari n'au văzut și au crezut” (Io. 20, 29). Fericiți credincioșii. Fericiți văzătorii cu sufletul curat.

„Fericiți cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Mt. 5, 8). Așa-l vedeți voi azi, cu ochii sufletului vostru curat.

Din Pastorală Preasfințitului ALEXANDRU al Lugojului.

»Nu este aici, că s'a sculat, cum a zis: veniți de vedeți locul unde a zăcut Domnul».
(Mat. 28, 6).

Acestea's cuvintele cu cari le întimpină pe evlavioasele mueri la mormânt Ingerul Domnului, cel cu fața ca fulgerul și veșmântul ca zăpada. Le vestește triumfător acestor zeoase învățăcele a dumnezeescului Mântuitor, că El, Ingerul de mare stat, Domnul tare, biruitor, părintele veacului ce va să fie (Is. 9, 6) Isus Nazarineanul, a înviat precum a zis, deșertând mormântul. Ziua de azi deci, trebuie să le fie lor, precum și tuturor fiilor sufletetești ai lui Hristos, o zi de bucurie sfântă, fiind ea cea mai mare biruință a Domnului Dumnezeului nostru, carele cu adevărat pe moarte cu moarte a călcat, și, sculându-se din mormânt, robime a robit, daruri dând tuturor oamenilor (Efes, 4, 8), da, cea mai mare biruință a Domnului Dumnezeului nostru, pe care tocmai din acest motiv ține să o vestească lumii Domnul, prin dânsul, Ingerul luminii.

Să răsune deci peste întreg pământul cântarea noastră de biruință: *Aliluia*, căci

Il vedeți pe El, înviat din morți, înaintea voastră. Pentru aceea isbucnește caldă mărturisirea voastră: „Hristos a înviat”. Să ne luminăm popoare. Să ne îmbrăcăm în lumina darului ceresc. Să privim cu bucurie fericitoare la Domnul înviat din morți și să ne închinăm lui, zicând: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”.

Și dacă Domnul, este singurul izvor de viață, pentru toți, la Domnul să alerge tot sufletul insetat și să se adape la acest izvor de apă vie, din care dacă bea cineva nu va inseta în veci. La Domnul să alerge, tot celce flămânzește, și va afla pâinea vieții, din care dacă va mânca cineva nu va flămânzi în veci.

Ne chiamă Domnul Isus pe toți. „Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu voi odihni pe voi” (Rom. IV. 25). Toți, fără deosebire, ceice vă hrăniți cu pâinea amară a suferinții, și vă adăpați cu lacrimile durerii, toți, cari purtăm sarcina muritorului aici pe pământ, să alergăm la Domnul care cu atâta dragoste ne chiamă. Veniți la El să aflăm ușurare.

Episcopul Iuliu

Din Pastorală Preasfințitului ALEXANDRU al Lugojului.

mari și minunate lucrat-a brațul celui preainalt în această înviere a Domnului și Dumnezeului nostru. Precum în negura vremilor de demult ale zidirii, într'una din zilele creațiunii, Cuvântul veșnic chemă din haos lumina înviorătoare, despărțindu-o de întunec, iată, tot astfel și Cuvântul întrupat, soarele dumnezeesc, ca un strălucitor mire din cămara mormântului ieșind, aduce la lumină din acest mormânt o nouă zi a creațiunii supranaturale, zi plină de splendoare și farmec, despărțind din nou lumina de întunec, dar de astă dată pe tărâmul suflătesc al adevărului și al dreptății, și dovedind odată mai mult, că minciuna și fărădelegea nu pot birui nici când în lumea aceasta, chiar de s'ar alia cu toate puterile iadului, căci încă nu s'a scurtat brațul Domnului, care frânge ca pe o trestie toate puterile și duhurile întunericului. Deci binecuvântați-l voi popoare pe Domnul, și-l preainălțați întru toți vecii, căci preamăritu-s'a azi Domnul foarte.

Episcopul Alexandru

Lângă crucea de suferințe a Mântuitorului.

De când roșesc creștinii ouă la Paști.

„Zice că pe când se afla Domnul nostru Isus Hristos răstignit pe cruce și pe când neimpăcării săi dușmani îl necăjeau și-l batjocorau în tot chipul, *Maica Domnului*, ca maică, făcându-i-se milă de fiul său, luă o coșarcă plină de ouă, se duse cu dânsa la iudovi și închinându-le-o îi rugă să înceteze a-l chinui și necăji mai mult.

„Răutăcioșii și neîndurații iudovi însă în loc s'o asculte să li-se facă și lor milă de Isus și să înceteze, începură a-l batjocori și mai tare. Iar când Isus ceru ca să-i dea apă de băut, ei îi dederă în batjocură oțet.

„Maica Domnului, văzând aceasta, puse coșarca cu ouăle lângă cruce și începu a plânge în hohot de se cutremura toată.

„Stând coșarca lângă cruce și curgând din mâinile și picioarele lui Isus sângele șiroi, în scurt timp o parte din ouăle câte se aflau într'însa se împoșcară și se împetrișară, iar o parte se umplură așa de tare de sânge că

se făcură toate roșii, ca și când ar fi fost vopsite.

„Domnul nostru Isus Hristos, văzând că ouăle s'au umplut de sânge își aruncă privirile sale către cei ce se aflau de față și le zise:

— „De acum înainte să faceți și voi *ouă roșii și împetrișate* întru aducerea aminte de răstignirea mea, după cum am făcut și eu astăzi!

„După ce a înviat Domnul nostru Isus Hristos, Maica Domnului a fost cea dintâi care a făcut ouă roșii, *pască*, și mergând plină de bucurie cu dânsa ca să-l vadă pre fiul său, fiecărui om, pre care îl întâlnea, îi zicea „*Hristos a înviat!*” și-i dăruia câte un *ou roșu* și câte o *păscuță*.

„Și de atunci încoace au început apoi oamenii a face *ouă roșii și împetrișate* de Paști”.

Binevoitorii și sprijinitorii gazetei noastre plătesc abonament 150 lei pe an

Pățania unui țaran.

Cum i-au furat niște hoți isteți 3000 de lei.

Țăranul Ion Constantin din comuna Ciurmași, județul Prahova, venea Vineri în 10 Aprilie cu căruța spre București. În dreptul unei grădini un domn s'a oprit în fața lui și l-a întrebat dacă nu cumva a găsit un portofel (pungă) pe care a pierdut-o D-Sa. Țăranul răspunzându-i că el n'a găsit nici un portofel, domnul s'a mâniat și a tăbărit asupra bietului țaran și a început să facă gură și să-l provoace ca să-i dea banii.

Certându-se în felul acesta iată că se apropie de ei alți trei inși, îmbrăcați toți domnește, și încep să tragă cu urechea. Ei încep să-l sfătuiască pe țaran într'un mod cât se poate de binevoitor, ca să se lase căutat de domnul cel păgubaș, pentru că altfel ajunge la poliție și-l mai bagă și în temniță.

Țăranul știindu-se nevinovat se lasă să-i scotocească în buzunare și prin chimir. Găsind domnul cu pricina 3000 de lei în buzunarul țăranului, a spus că de fapt nu-s aceia banii cei pierduți. El însă a luat iute banii, i-a vârat în buzunarul său, iar din celalalt buzunar a scos un teanc de hârtie, tăiată în forma banilor, și a împachetat-o într-o hârtie de ziar.

Dupăce a isprăvit cu căutatul prin buzunare, domnul i-a întins țăranului pachetul spunându-i:

„Ți-am învelit banii într'o hârtie, ca să nu-i pierzi. Ai noroc, că nu s'a găsit portofelul la tine, căci altfel te-am fi dus la poliție”.

Țăranul, bun bucuros că a scăpat de domnia aceștia neplăcuți, a luat pachetul fără să se uite la el și l-a băgat în buzunar. Cei patru pungăși au luat-o la sănătoasa.

Ajunzând bietul om la București și voind să-și cumpere mai multe lucruri, a desfăcut pachetul. Își poate închipui oricine supărarea țăranului, când în loc de bani a aflat hârtie albă în pachet. S'a dus numai decât la poliție, dar cei patru pungăși au rămas cu banii, iar ei cu paguba. Întrebare că putea-i-vor prinde vre-odată.

Amarnice femei americane!

S'a întâmplat de curând într'un oraș din Statele Unite ale Americii, că plecând la plimbare cu automobilul un domn cu doamna lui, la un colț de drum, din vre-o pricină oarecare, s'a răsturnat mașina cu ei. Și au ajuns amândoi în sanț. Mai nenorocoasă a fost doamna, că ea s'a ales mai belită la nas! Și din asta s'a făcut pricină mare! Nevasta zice:

— Tu ești de vină, neghiobule, că n'ai știut conduce automobilul și d'ăia ne-am răsturnat! (El fusese la cârmă). M'ai nenorocit, prostule și măgarule!

Și alte asemenea drăgălășenii îi va fi spus ăluia cucoana.

Vorba e, că au ajuns la ceartă. Ba și la judecată, că dumnezei nici una nici două, ci hai la tribunal!

— „Domnule judecător — începe cucoana — cer despăgubire dela bărbatul meu pentru că din nepricepera lui s'a răsturnat mașina. Și uite m'a schilodit! Cum să mă mai arăt eu așa între oameni?”

Și a pornit proces împotriva bărbatului său. Și avocat și-a luat amarnica de soție!

Numai cât tribunalul e tot tribunal și n'America și i-a răspuns cucoanei: „Dar dacă în răsturnare bărbatul dumitale și-ar fi rupt grumazii, dela cine ai mai cere despăgubire? Femeia n'are drept să ceară despăgubiri pentru nenorociri în cari deopotrivă-i de mare primejdia și pentru unul și pentru celalalt.

Și cucoana a rămas cu nasul belit!

Cum stă lumea și țara.

Femeile cer închiderea crâșmelor.

O pildă care ar trebui urmată de femeile din toată țara.

Cine pătimeste mai mult pe urma crâșmelor? Femeile, săracile! Și asta nu fiindcă ele umblă mai mult prin crâșme, ci fiindcă beția bărbaților se sparge de obicei în capul femeilor nevinovate. Bea dumnealui și suferă nevasta! Suferă bății, suferă boale. Vai de casa unde bărbatul se cunună a doua oră, cu glăjuța.

Așa s'au gândit femeile din comuna Militari din vechiul regat și au făcut o jalbă mare pe care au trimis-o la Casa Țării, cerând lăcate pe seama crâșmelor.

— Domnilor legiuitori, — plâng femeile din satul Militari — mântuiți-ne de mulțimea crâșmelor că ne prăpădim! În comuna noastră sunt 29 de cărciumari cari s'au îmbogățit pe spatele noastre, iar familiile noastre vor ajunge azi mâne pe drumuri. Noi nu ne putem bate cu bărbații noștri că suntem femei neputincioase, dar dumneavoastră, legiuitorii țării, puteți lua de gât pe cărciumari, cari ne strică casele și ne mănăcă averea! Cărciumari vând otravă și ne omoară bărbații și copiii. Puneți-le stavilă, căci păcat de Dumnezeu ce se întâmplă în satul nostru.

Cererea femeilor din comuna Militari a fost înfățișată Parlamentului de către deputatul Madgearu în ședința dela 10 Aprilie. Și glasul lor a fost indiușetor. Păcat numai, că cine știe dacă plânsoarea lor va avea vreo urmare sau ba.

Ar fi mare, mare păcat!

Ca plângere a femeilor nenorocite din comuna Militari să aibă tărie mai mare, ar trebui să plece din toate satele țării astfel de vaete, ca să vadă legiuitorii că nu-i glumă cu crâșmele cari ne inveniează viața și ne duc la sărăcie. Femei năcăjite, soții bătute și batjocorite, al vostru e cuvântul!

Dumineca prăvăliile vor fi închise.

Parlamentul va vota în curând o lege, numită „Legea repausului duminical“. În înțelesul acestei legi prăvăliile (bolțile) din întreaga țară vor trebui să fie închise în toate duminicile de peste an, de dimineața până seara. Așadar nici un fel de negoț nu mai este îngăduit în ziua Domnului. Numai lucruri de-ale mănăcării se vor putea vinde și cumpăra, dar și acestea numai gătite gata în restaurante și cafenele, ori în șetrile de prin piețe.

Prăvăliile vor trebui să fie închise și în următoarele sărbători creștine:

La Anul Nou, Botezul Domnului, întâia și a doua zi de Paști, Sf. Gheorghe, în ziua sărbătorii naționale dela 10 Mai, Înălțarea Domnului care este și ziua Eroilor, Sf. Constantin, și Elena, Sân Petru, Sântă Măria-mare, Sf. Dumitru, Sf. Arhangheli, Sf. Niculaie și în întâia și a doua zi de Crăciun.

Cei cari vor călca legea „Repausului Duminical“ (adică vor vinde mărfuri în zilele mai sus numite) vor fi pedepsiți cu 500 până la 5000 lei.

Bună lege. De s'ar vota mai de grabă!

Ce s'a mai vorbit în Parlament?

În săptămânile din urmă Casa Țării a fost tare viforoasă. De multă vreme n'au răsunit atâtea cuvântări și nici atâtea sbucium ca acum. S'au și desbătut lucruri mari și însemnate, ca Legea pentru așezământul Bisericii ortodoxe și vestita *alegere dela Reghin*.

Eroul săptămânii trecute a fost dl N. Iorga.

În privirea alegerii dela Reghin, despre care știm cum s'a făcut, Partidul Național a cerut cercetare. Iar d. Goga a căutat să se apere în fața Parlamentului. Domnia Sa a ținut o lungă cuvântare, spunând că dânsul a fost „asuprit“ rău la Reghin de către Partidul Național, fiindcă are cu acest partid dușmănie de peste 20 de ani. Naționali din Ardeal, în frunte cu dd. Maniu și Vaida, l'au dușmănit, fiindcă d-sa, d. Goga avea ochii ațintiți pururea spre București, pe când dd. Maniu și Vaida trăgeau spre... Budapesta! Domnia Sa doria adică de 20 de ani unirea cu țara mamă, pe când conducătorii Partidului Național se târguia cu ungerii pentru o înțelegere cu ei. Așa spune d. Goga. Pe lângă acestea d. Goga s'a mai legat în cuvântarea sa și de d. Iorga, marele cărturar al Neamului nostru, luându-l în batjocură pentru că s'a unit cu dd. Maniu și Vaida.

Un răspuns potrivit.

Trist e când Românii buni își aduc ponoase unii altora, și mai ales foarte trist e când oameni de renumele dlui Goga spun că s'ar fi găsit vreodată Români din Ardeal cari să tragă spre Budapesta. Am avut noi, durere, și oameni uitați de sine ca Mangra, dar a spune că dd. Maniu și Vaida s'au fi dat vreodată cu ungerii asta este prea mult! Nici nu l-a crezut nime pe alesul dela Reghin, ba d. Iorga, marele istoric, a dovedit într'un chip strălucit, că necum dd. Maniu și Vaida să se fi dat cu dușmanii neamului nostru, ci din potrivă, acești doi conducători ai Ardealului au fost cei mai vajnici dușmani ai Budapestei apăsătoare și au avut inima lor totdeauna la București.

Ca o dovadă zdrobitoare d. Iorga a citit acolo în plin Parlament, un articol de gazetă pe care l-a publicat d. Iuliu Maniu în „Românul“ din Arad în 1913, în care d. Maniu spunea pe față că Românii din Ardeal nu trebuie să se ostoaie până nu vor scăpa de tirănia Ungurilor... Dl Maniu lăuda atunci pe Regele Carol al României pentru biruința din Bulgaria și își talmăcia nădejdea că trebuie să vină timpul când și Românii din Ardeal vor birui pe asupritorii lor.

Cine îndrăznia în 1913 să scrie astfel de articole în țara ungurească, acela fără îndoială că își avea sufletul său legat de București iar nu de Budapesta!

La acestea dovezi ale dlui Iorga au plecat capul toți huliitorii conducătorilor din Ardeal, căci am văzut că Ardelenii și-au făcut datoria pe timpul ungerilor deplin și cu vârf!

Generalul Averescu la rând.

Dl Nicolae Iorga s'a îndreptat apoi spre d. general Averescu și l-a colbăit rău, aducându-i aminte de serisorile pe care le trimisese lui Mackensen în decursul războiului. Generalul s'a apărat cum a putut, însă biruința d-lui Iorga a fost deplină, mai ales când i-a aruncat d-lui Averescu în față că d-sa și d. Goga au făcut învoială cu ungerii la Ciucca, de i-au ajutat la Reghin.

Țărăniștii de braț cu Averescanii.

În cursul acestor cuvântări țărăniștii au tăcut tăcerea peștelui, dar din câteva întreruperi ce-au făcut, se vedea totuși că țin mai mult cu Averescanii decât cu dd. Iorga și Maniu. Gazetele dela București și scriu că țărăniștii ar fi făcut în vremea din urmă o în-

voială cu Averescanii, cu scopul de-a se sprijini împrumutat. Ce-i adevărat din acest svon se va vedea.

Precum vedem luptele politice se lămu- reso tot mai mult. Deoparte stau dd. Iorga și Maniu în fruntea Partidului Național, iar de alta Averescanii și Țărăniștii cari au la spate pe Liberali. Că unde va mai ieși treaba se va lămuri după sărbători.

Bucate din țări străine.

La orașele mari e lipsă de grâu și din această pricină brutarii fac pâine din amestecătură de grâu și cucuruz. Văzând că lipsa pe zi ce trece se face tot mai mare, guvernul a lăsat liber importul de cereale, adică aducerea de bucate din alte țări. Însă numai așa se pot aduce bucate din străinătate, ca prețul pâinii să rămână cel de până acum. Negustorii cei mari nu pot prin urmare să vândă mai scump grâul importat, decât grâul dela noi. Bine face guvernul că se îngrijește de hrana locuitorilor, însă e cam cu rușine ca o țară bogată în cereale ca a noastră, să cumpere pâine din străini. Unde-i grâul ce s'a făcut la noi? Pare că el a fost vândut în toamnă, poate chiar aceluia, dela cari suntem siliți să-l cumpărăm mai scump!

O apostolie înălțătoare.

— Elevii școlii de învățători din Blaj prin satele din jur. —

Minunat gând au avut direcțiunea și profesorii Școlii Normale din orașul nostru, când au hotărât să facă în Dumineci și sărbători ieșiri prin comunele din jur, ducând elevii și elevele între săteni ca să-i facă poporului producțiuni de teatru, să-i cânte și să-i spună versuri din marii scriitori ai neamului nostru! Câștigă și elevii, căci venind în atingere cu poporul au prilej să-i cunoască sufletul, dar câștigă mai ales sătenii noștri, cari sunt atât de bucuroși de asemenea producții.

E foarte frumos să vezi cum pleacă din Blaj Dumineca după masă viitorii luminători ai poporului, în șire de câte patru, cu cântece voinicești pe buze și cu inimile vesele, ca soarele de primăvară care le luminează fețele! Își vine să-i oprești în loc și să-i întrebi:

*Unde vă duceți, dragi copii,
Doar mergeți la vre-o nuntă?*

Nu merg la nuntă, nici la răsboi, ca curcarii lui Peneș, ci la muncă de apostolie culturală și națională. Bravo lor!

Conduși de profesorii Ioan Pop Zeicani (conducătorul Societății de lectură), Eugen Hopârtean profesor de muzică și cântări și Nicolae Popp (uneori în frunte chiar cu d. director Ioan F. Negruțiu) elevii școlii Normale din Blaj au fost până acum în satele Sâmcel, Ciufud și Veza și vor continua și în alte sate după Sărbători. Ei au în program puncte foarte bune, pe cari le și execută cu multă însuflețire și trageră de inimă. Poporul îi soarbe cu ochii de dragi ce-i are.

A fost și corespondentul nostru cu dânsii în comuna Ciufud. Să fi văzut ce bucurie pe tineretul satului, pe femei, pe bărbați și moșnegii! Cum îi ascultau de cu plăcere și cum îi rugau de frumos să mai meargă. Cu adevărat, nu i se poate face poporului nostru un dar mai mare decât căutându-l cu producții de teatru, cu cântări și declamări. Poporul e sătul de oratori, cari de cea mai multe ori nu merg decât să-i ceară voturi.

În sat la Tânguești este o piesă foarte bună pentru popor, plină de îndemnuri și de învățături. Iar glumele cu țiganii voinicoși, fac un haz de nu se poate plăti cu bani. Hotărât lucru: poporul nostru cu nimic nu poate fi mai ușor cucerit pentru carte și pentru o viață mai saltată, decât cu teatre. Noi dela această gazetă am spus-o de atâtea ori. Și am spus-o și la adunările „Asociațiunii“ în atâtea rânduri; durere că Asociațiunea se mișcă prea greu în această privință.

Bun lucru face Școala de învățători din Blaj cu după-amiezile sale de Dumineca prin sate. Tot înainte, că ogorul e mare și lucrătorii prea pușini!

Știrile Săptămânii.

De Sfintele Paști dorim tuturor cetitorilor și binevoitorilor noștri, sărbători fericite!

Indemnați pe vecini și cunoscuți, să aboneze și înșii „Unirea Poporului”, foaie veche și cinstită, care scrie pe înțelesul poporului.

Morminte de soldați români în Turcia. În Asia mică s'au găsit de curând foarte multe morminte, în cari își dorm somnul de veci Românași de-ai noștri, morți prin străini în cursul războiului. S'a aflat că ei sunt foști prizonieri luați de Bulgari la Turtucaia în 1916 și trimiși la munci grele în Asia, unde s'au prăpădit fără să se mai știe nimic de dânșii. Cercetările au statorit, că cei mai mulți sunt de prin regimentele din Moldova și Oitenia. Bieții flăcăi, n'au putut avea parte măcar să moară mai aproape de pământul scump pe care l-au apărât cu atâta vitejie!

Sârbii fac concordat cu Papa. Sârbia, care este o țară ortodoxă (afară de Croația care e catolică), de multă vreme stă în pertractări cu Papa pentru încheierea unei învoielii, în care se vor statori drepturile catolicilor croați. Sârbii știu bine, că dintr'un asemenea concordat n'au decât de câștigat, de aceea și-au pus în gând să ducă la bun sfârșit acest lucru. Guvernul din Belgrad trimite acum un nou delegat la Roma, cu îndrumarea să facă ispravă. O telegramă din Sârbia spune în privința concordatului: *Cercurile politice sârbești cred că concordatul cu Roma va stuji la întărirea în lăuntru a Sârbiei.* — Iată cum Sârbii ortodocșii înțeleg să-și liniștească țara prin bună înțelegere cu Capul creștinătății apusene!

S'au ciocnit două vapoare. În Oceanul Atlantic, aproape de țărmurile Olandei, s'au ciocnit de curând două vapoare, unul englezesc și celalalt olandez. Vaporul englezesc dând cu vârful în cel olandez, acesta a fost frânt în două. S'au înecat 10 marinari iar 16 au fost răniți.

Neamțul își poartă berea în buzunar. Adecă treaba stă așa, că un fabricant de bere din Germania a iscodit în timpul din urmă niște pilule făcute din bere, pe cari dacă le pui în apă, după puțină așteptare ai bere proaspătă, ca dela cep. Te duci la prăvălie, cumperi o pilulă, o așezi frumuseț în buzunar și când te lovește setea îți faci bere după plac, spumoasă și ispititoare, curat ca la fabrică. Așa-i în țara Neamțului... Se putea să nu ghicească chiar un Neamț drăcia asta cu berea?

Dușmănia ailor doi conducători ai Ungariei. Cine n-a auzit de numele lui Horthy, regele neîncoronat al Ungariei, pe care din nefericire tocmai noi românii l-am ajutat la putere. Și când colo acest Horthy ne este cel mai mare dușman, care ne-ar soarbe într'o lingură de apă. Dar Horthy nu este numai dușmanul nostru ci al tuturor țărilor biruitoare. El ar dori ca Ungaria să fie iarăși cum a mai fost, ba să se mai și mărească cel puțin până sub munții Munteniei, așa dupăcum era vorba la pacea dela Bufta. Așadară el este dușman hotărât al întregii Europe. Aceasta a descoperit-o zilele trecute în America fostul conducător al Ungariei dinainte de Kún Béla, contele Károly Mihály. Și spun gazetele americane, că lumea l-a crezut pe Károly și că vaza și steaua lui Horthy începe să cam cadă în America.

S'au furat 1000 de femei. Nu e poveste ceace arătăm aici, zice că s'ar fi chiar întâmplat în China, țara aceasta vestită și veche dela soare-răsare. În satele Kintsekwann și Shensi a-tăbărit adecă o mare bandă de hoți, care s'a năpustit întâi asupra bărbaților. După ce i-a legat pe toți bărbații comunelor a început să răpească tot ce au avut bieții oameni, iar în urmă, nefiind îndestuliți cu atâta au răpit și au edus cu sine nu mai puțin de 1000 de femei.

Producții de teatru în sărbători. Tinerii meseriași și comercianți români din Blaj aranjază a doua zi de Paști o producție teatrală urmată de joc, în sala de gimnastică a Liceului de băeți. Inceputul la ora 8, seara. Venitul se va da pentru fondul văduvelor și orfanilor de meseriași. În program o declamare, o piesă de teatru în 3 acte (Sfârșitul pământului de Victor Eftimiu) și un monolog.

Moarte din mușcătură de cal. La fabrica de bere Czell din Sibiu vizitiul Ioan Brendt a fost mușcat de un cal. Mușcătura a fost așa de rea că bietul om a trebuit să fie dus la spital. Acolo doctorii au constatat însă că vizitiul a căpătat inveninare de sânge și că trebuie operat numai decât. A fost însă prea târziu și la două zile după mușcătură Brendt a murit în chinuri groaznice.

Rachiul a omorât o femeie. Un ungar din comuna Hărănglab (jud. Târnava-mică) 10 ani a trăit despărțit de nevastă. În zilele de curând trecute cei doi soți s'au cumintit și s'au împăcat. De bucurie au gătit un »aldămaș«. Abia a gustat însă femeia câteva înghițituri de rachiul și i-s'a făcut rău. A căzut la pământ având sgâr-ciuri cumplite și, după câteva ceasuri a murit în dureri cumplite. E mare întrebare acum: a fost rachiul otrăvit? Și dacă a fost, bărbatului de ce nu i-s'a făcut rău? S'au pornit cercetări.

Aviz pentru elevii Școlii normale din Blaj. Reprezentația proiectată pentru ziua de sf. Gheorghe la Diciosânmărtin' s'a amânat pe timp nedeterminat.

O mare scriitoare norvegiană s'a făcut catolică. Norvegia este o țară dela Miază Noapte cu locuitori foarte harnici, între cari sunt și catolici, dar cei mai mulți sunt protestanți (de-o lege cu Wilhelm, fostul împărat german). De curând, cea mai vestită scriitoare norvegiană, *Sigrid Undset*, a părăsit legea protestantă și a trecut la catolicism. Ea mărturisește, că s'a făcut catolică cetind istoria popoarelor dela Miază Noapte și istoria Bisericii catolice.

Elevii clasei a VIII-a dela Liceul de băeți din Blaj au aranjat Joi în săptămâna trecută o frumoasă producție cu teatru și coruri, în scopul de-a-și mări fondul de excursie. Excursia era și plănuită să se facă la Marea Neagră în vacanța Paștilor, însă vagonul cu scăzământ de plată nu li-a fost aprobat de Minister, astfel excursia s'a amânat cine știe până când. Mare păcat!

Bărbătușul dolcă. Este în Arabia un fel de goangă, ale cărei femeiuști sunt foarte cuminiți și istețe. Când îi vine adecă să oue femeiușca stă pe foc și pândește până vede un bărbătuș. Când ce-l vede merge la el, îl oprește și își așează ouăle pe afundătură de pe spatele bărbătușului. Bietul bărbătuș n-are ce face, poartă ouăle în spinare până ce ies din ele puii. S'a văzut bărbătuș care purta în spate nu mai puțin de 90 de pui și încă atâta vreme până se fac pui mari.

Kemal pașa mușcat de un câine turbat. Vestitul Kemal pașa, căruia i-se dătoarește trezirea la viață mai europeană a Turciei, a fost în zilele trecute mușcat de un câine turbat. Mușcătura nu-i grea. Kemal s'a dat în grija doctorilor.

O păsăruică de-a lui Kún Béla în laț. În vremea când armata română nu ajunsese încă la Beiuș, ungurii lui Kún Béla au făcut groaznice pustiiri prin satele Bihorului. Ne aducem aminte căți Români au fost măcelăriți în chipul cel mai barbar de bolșevicii cari purtau treicolor unguresc. Acum de curând, jandarmeria din Beiuș a pus mâna pe ovreiuil Weis-Béla, care a fost comandantul hoardelor bolșevice din ținutul Beiușului. El a trăit până acum, dela război încoace, în Ungaria, și, crezând că i-s'au uitat isprăvile, s'a întors de curând acasă. S'a înșelat însă amar, căci a fost recunoscut și a căzut în laț cum e mai bine. El are pe suflet o mulțime de omoruri. N'o să-i meargă bine, de bună seamă.

O moștenire mâncată de advocați.

În orașul Galesburg din Illinois, America, a murit I. L. Curtis, care a lăsat ca moștenire urmașilor săi o avere de 125 mii de dolari. Urmașii se tot părăsc de 3 ani. Procesul s'a isprăvit abia acuma. Dar ce să vezi, când a fost ultima pertractare advocații moștenitorilor au adus la cunoștința părților părtoare, că nu mai au pentruce se prici, pentrucă suma de 125 mii de dolari nu ajunge nici pentru acoperirea speșelor advocațiale.

Cât se bea la noi. În anii 1920—1921 s'au beut la noi 191 milioane de litri adecă 1913 vagoane de spirt, în 1924 s'au beut 990 milioane litri. Țuică s'a beut în anul trecut 126 milioane de litri. Cârciume avem în țară 49 mii 209. Fabrici de spirt avem 220. Nu e mirare apoi că conducătorii țării noastre se ocupă cu gândul ca să facă o lege prin care să se poată scăpa țara de primejdia beuturilor. Dl ministru Vintilă Brăteanu a și arătat că el așa s'a gândit ca în curs de 12 ani să nu se mai poată bea vinars la noi, ci cel mult vin, bere și țuică.

* **Cooperativa „Ajutorul” din Blaj** are tot felul de mărfuri cu prețuri mai ieftine decât ori unde. De sfintele sărbători să cumpărăm din prăvălia „Ajutorul”.

O, mam'a lui Isus...

De'naintea frumuseței tale,
Dând foc la stele, noaptea se destramă
Și ochii rād ca rona pe petale,
O, mam'a lui Isus, duioasă mamă!

Codrii fac adâncă plecăciune,
Izvoarele 'mpietresc și vântul tace,
Rostește 'ngenunchiat o rugăciune,
Flămându-mi suflet de eternă pace!

C. Seche.

Isus la împăratul

de G. Coșbuc.

Pe-o stradă largă 'n Nazaret
Copiii 'se jucau grămadă,
Și-ajunseră din joc la sfadă.
O tânără femeie 'n cet
Venia spre ei pe stradă.

Văzu că tocmai fiul ei
Plângea și se sbătea, și toată
Spre el sbiera 'nglōtita gloată.
Iar ea a 'ntrat să vadă ce-i
Și fiul să și-l scoată.

Porni cu el apoi pe drum
Și, biândă i-a vorbit cuvinte:
»Sânt răi, îi știu, și fără minte,
Ori tu ești vinovat acum,
Ori toată gloata minte»

Abia vorbia de multul plâns
Răspunse rugător certatul:
»M'au dus legat la împăratul,
Și m'a durut că prea m'a strâns
Cu lanțul lui, soldatul.

»Dar nu e, mamă, vina mea,
Ei se jucau aici de-a hoții,
Dup'un tâlhar fugeau cu toții,
Să'l ducă la 'mpărat, să-și ia
Pedepsa 'n rînd cu toții.

»Acesta, mamă, mai ștregar
Fugi din joc, pe câmp afară,
Și toți soldații atunci strigară:
Pe cine'om duce acum tâlhar,
Să-l batem jos, la scară.

»Le trebuia un hoț mișel,
Și-atunci văzui că unul vine,
S'opri și arătă spre mine:
»Să-l ducem p'asta mititel,
Și iese jocul bine.

Eu mamă, nu eram în joc,
Priveam așa, ca șăltă dată,
Și când mi-au zis: Ei haid la plată!
Eu n'am vrut să mă mișc din loc
Că n'am vrut să mă bată.

Și-atunci cu ghionturi m'au împins
Să merg cu hoții la împăratul
Și m'a legat de mâni soldatul
Iar eu plângeam de ce m'au prins
Să-și prindă vinovatul!

Așa i-a zis. Și-l asculta
Maria cu dureri ascunse.
Dar ea tăcu, și nu răspunse,
Ci 'n suflet, în adânc ofta
De-o jale ce-o pătrunse.

Eu cred, că presimția de-atunci
Că jocul lor o să mai vie:
Hristos când fiul o să fie,
Va fi bătut și pus la munci
Și dus' la împărăție.

Și-acești copii, când vor fi mari,
La Hanna lor au să-l pîrască,
Iar El va sta să-l răstignească
De bună voe 'ntre tâlhari,
Ca scrisul să 'mplinească!

Bolșevicii și biserica.

A apărut broșurica Nr. 3 din „*Cărțile Bunului Creștin*”: **Bolșevicii și biserica.** Prețul 5 Lei plus porto postal.

„*Cărțile Bunului Creștin*” sunt niște cărțile, din cari poate să cunoască oricine, dar mai ales plugarii noștri, învățăturile Domnului nostru Isus Hristos. Sunt scrise pe înțelesul tuturor și întreprinse cu pilde și asemănări luate din Sfânta Scriptură, din scrierile sfinților Părinți și din viața de toate zilele. Ele se pot citi ușor, atât în zilele lungi de iarnă, când plugarul nostru nu prea are de lucru, cât și în Dumineci și sărbători, când, obosit de munca grea a câmpului, e bine dacă-și poate ridica gândul mai cu seamă la Părintele luminilor, dela care vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit.

În „*Cărțile Bunului Creștin*” veți afla mângăiere în năcazuri și nefericiri, îmbărbătare în greaua luptă a vieții, întărire în desnădejde și îndrumare bună în clipitele de îndoială.

Până acuma au apărut 3 numeri:

Nr. 1. „*Despre păcat*”,

Nr. 2. „*Fii desăvârșiți!*”

Nr. 3. „*Bolșevicii și biserica*”.

Iată cuprinsul Nrului 3: Mamona zilelor noastre. Cum s'a născut bolșevismul, Cine sunt socialiștii. Ce spun bolșevicii, Nebuniile bolșevicilor, Bolșevicii și cultura, Bolșevicii la ei acasă, Ce-i în Bolșevicia. Bolșevicii predică apă și beau vin. La ce-s buni bolșevicii, Cum se țin bolșevicii la putere, Cum se poate scăpa lumea de bolșevism, Leacul împotriva bolșevismului, Învățătura bisericii despre sărăcie, Învățătura bisericii despre bogăție, Porunca de a face milostenie, Ce folos tragem din faptele îndurării. Datorința de a fi recunoscători. Încheiere.

Oricine trimite 16 lei pe adresa *Librăriei Seminarului gr.-cat. din Blaj*, primește toate trei broșurile deodată.

Cum umblă târgurile.

În târg la Turda s'au vândut de curând: boi de jug perechea 18—30,000 lei; vacă cu vițel 8—12,000 lei; porci pe ales 150—400 lei de cap; miei 120—200 lei; oi 250—300 lei. Căcuruzul, maza cu 560—600 lei; orzul 800—1000 lei; ovăsul 600—650 lei; crumpele (cartofii) 300—400 lei.

Ce au mai iscodit învățații.

Radiotelefonia.

— Cântă Franțuzu' la Paris și-l aude, fără sârmă,
Romănu' la București. —

Telefoanele cu sârmă le cunoaștem și noi cu toții. Că am văzut pe la primării (în satele mai mari) și la poște lăduțele de lângă ferăstră, cari au nește pâlpii negre (tolceré) pe cari le pune domnu' secretar la urechi și la gură și se înțelege cu domnu' prefect dela județ, cum se înțeleg două cumetre la pârliaz, când stau ele de povești dumineca și'n sărbători. Și mai știm că graiul lui domnu' secretar îl duce firul de sârmă aninat prin cei copaci beliți de coajă, cari străjuiesc drumurile de țară și căile ferate. Adică îl duce schinteia electrică, sau puterea fulgerului, pe care oamenii l-au prins și l-au pus să le fie oăcar și slugă, după dorință.

Azi însă telefonul a înaintat grozav. Nu mai e nevoie de sârmă, ca să se îndrume schinteia electrică printr'însa, ci îi dau calea prin aer și cine-i voinic o prinde și o întreabă: ce porunci ți-a dat, soro, cel ce te trimite? Ce cuvânt ți-a pus în gusă? Iar hai și dă-ți solia!

Și electrica spune, săraca, că așa-i sorocita ea, să slujască cu credință pe cei cari îi cunosc tainele.

Invențiunea asta mai nouă se numește *radiotelefonia*.

Sătenii cari au fost la orașe mari, la Cluj sau la Oradea mare de pildă, au putut să vadă, afară în câmp, nește pari foarte înalți și subțiri, cari sunt legați deolaltă ca cu o pânză de paianjen, prin care flueră vântul. Ei bine, acei pari și acelea fire de paianjen sunt stațiile de unde pleacă și unde sunt prinse schinteile electrice trimise de telegrafii fără sârmă. Și tot prin acelea se pot prinde și schinteile radiotelefonică.

În Franța, în Anglia și prin America, aceste stațiuni sunt foarte dese; toate palatele își au împânzite coperișele cu ele. Ba și turnurile bisericilor.

Și stă Franțuzu' din Paris în casa lui lângă sobă, pe masă are o pâlnie mare, el bea rachiu scump ori vin spumos, învârte un șurub și ascultă cum cântă Anglișii ori Italianii în teatrele celea mari din Londra sau din Milano. Și se aude foarte bine, chiar și celea mai mici sunete, ca tusa, ori scârțâitul scaunelor dela teatrele din vorbă...

Ba americanii naibii ascultă și cuvântările pe cari le țin candidații de deputați la alegeri, prin radiotelefonia!

Radiotelefonia s'a adus și la noi în țară și se pun și Românii noștri la ascultat cântece și teatre franțuzești prin puterea electricei, care zboară spre toate colțurile pământului din Paris, din Londra și din alte orașe mari ale lumii. Ba azi mâne, radiotelefonia va ajunge și prin orașele mai mici și pe la târguri, ca gramafonul înainte cu 20—30 de ani.

Butoiul sburător.

— Peste 50—60 de ani oamenii vor zburde deasupra orașelor ca albinele. —

Trăim în vremea sborurilor. Oamenii se întrec azi mâine cu păsările cerului. Mașini de sburat am văzut cu toții și nici nu ne mai minunăm de ele. În țările din Apus sunt adăvurate trenuri sburătoare, cari nu sunt altceva decât mari aeroplane cu aripi uriașe și cu puteri de mii de cai, cari pot duce câte 30—40 de oameni dintr'un oraș într'altul. Între multe capitale se poartă azi poșta aeriană statornică.

Dai scrisoarea la eroplan și ți-o duce ca vântul. Tot așa se trimit negoațe scumpe și pe chete grabnice.

Însă aeroplanele sunt mașini scumpe și nu le știe cârmui oricine. Se și întâmplă încă multe nenorociri cu ele. De aceea inginerii își bat capul să ghidească ceva mai ușor și mai la îndemâna oricui. Le trebuie ceva, cu care să poată sbura un singur om și să se poată urca de ori unde, din mijlocul orașelor, dela poarta casei cum se zice, și tot așa de ușor să fie coborișul. Că mașinile de sburat de până acum au lipsă de un mare șes, ca să poată fugi un timp pe pământ și apoi să se avânte în aer.

Vin știri din orașele Apusului, că nește ingineri au ghicit un fel de butoi din materie ușoară, pe care îl umplu cu gazul numit „heliu” și care, mai ușor fiind ca aerul, se urcă lin și domol, ca beșicile de săpun cu cari se joacă copiii iarna prin casă. Un butoiăș din acestea își leagă sburătorul de spate și mișcă din picioare, prin ceace omul cu butoiul se saltă dela pământ și e ridicat în slavă, ca un fulg de păstre. Apoi e purtat pe sus cât are poftă, iar când vrea să se coboare, omul sburător desfăce un șurub din coasta butoiului, al drumul la un pic de gaz, prin ceace îngreunându-se butoiul, începe să coboare, până ajunge iarăși la pământ. Cu asemenea butoi n'ar fi lucru mare să zboare oricine, chiar și copiii.

Numai cât până-acum inginerii n'au putut găsi o cârmă potrivită pentru aceste butoiăș sburătoare, așa că el te duce unde vrea și te de vrei de nu vrei, mergi cu el. Vântul poruncește. Tu pleci să mergi sora Răsărit și vântul te poate duce la Apus sau la Miazăzi. Că butoiul e în voia lui.

Oamenii nu s'or odihni însă până nu-i vor face cârmă și atunci să vezi sbeg de oameni prin văzduh! Fiecare cu butoiul în spate și cu picioarele atârând în „nimica”, tocmai ca și ganul când a bălăbănit cu ciolanele lui la marginea lumii! Vor băzâi sburătorii deasupra orașelor și a satelor mai dâhăi ca roiurile de albine deasupra stupinilor...

Cine-o trăi o mai vedea și dădănaia asta!

Ungurii și Sfântu Ilie.

Ungurii nu țin sărbătorile noastre și s'ar prilejit să fie la munte, la strâns de fân, tocmai în ziua de Sfântu Ilie. Când îi colo pe la prânz iacă se pornește un drag de vânt și volburi și cu sucituri, de sburau clăile ungușorilor ca fulgii de găscă. Și se risipiau și clăile făcute în zilele de mai înainte.

Văzând ungușorii isprava vântului au început a se urca pe clăi și a striga:

— Ho, domnule Ilie, nu te atinge de clăile astea, că nu sunt făcute la ziua ta!

Soacra harnică.

O soacră vicleană lucru mare, se lipsește de fata ei și trăia în casa ginerelui. Dar nu prea era de nici un folos la casa omului. De câteori o puneau tinerii la câteceva treabă, ea începea a se vâlcări, că-i bătrână și neputincioasă, că n'are nici o crezare, că vai, că o că mai bine ar lua-o Dumnezeu... Și altă asemenea.

— Dacă nu ți-o fi supărare, mamă, zise într-o zi generelu, du-te și scoate din pivniță o leacă de vin, dacă-i putea!

— Vai de mine dragu' mamii, cum mă supăr? Iacă mă duc tot fuga, că doar de slujbă m'o lăsat Dumnezeu!

Cunoștințe folositoare.

Ce isprăvuri fac muștele.

Muștele cari ne bâzâie prin casă sunt iste gănganii nu numai foarte uricioase ci și parte primejdioase. Iși bagă ciocul pretutinderi și-ți înălesc sufletul cu obrăznicia lor. Iricât le alungi și le stârpești, iarăș răsar a ouazi, par'că au făcătura! Și dacă ar fi numai cărba ce și-o fac, treacă meargă, de necaz te veți cu ele, însă trebuie să știm că ele sunt răspânditoare de beteșuguri, așa că mai duc și pacoste la casa omului.

Musca își înmoaie labele prin toate bălăcele și scursorile, apoi își vine în casă și i spurcă vasele, podelele și lasă sămânță de oli, cari se leagă de oamenii din casă, îi doară la pat și foarte adeseori îi duc chiar și în groapă înainte de vreme. Ele răspândesc înțepătura, holera, oftica, urdinarea cu sânge, oalele de ochi și alte nevoi primejdioase.

Nu-i sperietoare celeace scriem aici, ci uratul adevăr, constatat de toți doctorii și ameni de știință.

Și iată ce mai fac muștele:

Puietii de muscă au ros pieptul unui cerșitor.

Un cerșitor din Lincolnshire s'a culcat odată pe timp foarte călduros lângă un arbore în marginea orașului. În sân avea o bucată de pâine și carne, ce căpătase dela o casă nilostivă. În vremea cât a dormit el, muștele -au simțit merindea din sân și s'au adunat să se ospăteze și ele. Și s'au ospătat așa de bine că la urmă au și puiat în carnea pe care l'au putut-o isprăvi. Puietii de muște, ziși larve, au trecut dela carne la pielea săracului și au început să roadă dintr'ansa ca din hoit. Cerșitorul a simțit mai târziu mâncărime la sân, dar un biet sărăntoc ce-și bate capul cu mâncărimea pielei? Cel mult îi trage o scărbinătură două — să fie cu iertare, și sănătate bună! Numai cât larvele de muscă, apucate în pielea lui, nu s'au ostoiat, ci au ros înainte, până i-au mâncat toată pielea și carnea de pe piept și au ajuns la os! Când au dat doctorii de boala lui, așa de tare îl prăpădiseră viermii de muscă, încât a trebuit să fie dus la spital. Înzădar însă, căci la puțină vreme a murit.

Această întâmplare a fost povestită de doctorul Roullin în Academia franceză.

Altă întâmplare, publicată de Dr. N. Leon profesor universitar la Iași:

O femeie din Prahova, suferind de măsele, avea viermișori de muscă în măseaua stricată.

O femeie ca la patruzeci de ani din județul Prahova, suferia de abces la măsele. În durerea ei aleargă la o babă doctoroaie din satul Sfetești, unde am avut ocaziunea s'o întâlnesc — spune dl doctor Leon. Baba luă un pumn de frunze uscate, de fructe și semințe de măsălarife, le puse în oală de lut, turnând deasupra apă clocotită, iar pe bolnavă o acoperi pe cap cu o velință pentru ca aburii să nu se piardă și o puse să stea cu gura căscată deasupra oalei. După câteva minute, am putut observa câteva larve (careți) din abces... Am întrebat pe bărbatul femeii dacă dansa doarme liniștită; el mi-a răspuns că horcăie și doarme cu gura deschisă.

Va să zică, careții erau pui de muște!

Tot dl doctor Leon mai spune că s'au găsit careți de muscă și în urechea unui copil dela spitalul „Caritatea” din Iași. O nemțoaică din orașul Gotha avea puietii de muscă în nas. Unui păzitor de vii din județul Iași i-s'au găsit viermișori sub unghia degetului celui mare

dela picior. Ba nește doctori din străinătate au găsit un om căruia viermii de muscă i-au mâncat ochiul stâng cu partea de frunte cu tot! Prin urmare, iată ce ființe ticăloase sunt muștele!

Moarte muștelor!

Cu adevărat nu se poate zice altceva decât „Moarte muștelor”. Ele trebuiesc stărpite fără milă. Dar mai cu seamă trebuiesc pustuite cuibarele și puietii lor, cari trăiesc prin băligare, prin gunoaie, prin case nemăturate, prin crepături de podele, cari trebuiesc opărite cât mai des cu leșie clocotită, să piară și sămânța muștelor!

Femeilor, mai ales datorită voastră este, să vă mântuiți casele de acestea gănganii obraznice și primejdioase. Că ați văzut ce isprăvuri fac.

Ochilă.

Cântecelul Iancului

O rugămintă către cetitorii noștri.

Vrând să dăm pentru a doua oră la tipar cartea cu cântecelul Iancului, rugăm pe toți cetitorii noștri din popor cari au auzit sau știu asemenea cântece, să ni-le scrie și să ni-le trimită cât mai curând, ca să putem face un lucru cât mai de ispravă. Versuri despre marile erou din 1848 s'au cules prea puține până acum și e păcat, că ne mor bătrânii și le duc cu dansii în groapă. Și cu cântecelul cari pier, se distramă rând pe rând și amintirea viteazului „Craii munților”, ceace e o mare pierdere națională. Să nu lăsăm să se șteargă dintre noi umbra măreață a celui ce a fost cel mai puternic stâlp al nației noastre în vremile de restriște! Să-i mântuim cântecelul și eroul va fi pururea cu noi!

Ca scopul de mai sus primim orice cântece despre Iancu, chiar și de acelea cari s'ar mai fi tipărit vreodată. Noi le vom alege și le vom rândui aci cum vom putea mai bine. Rugăm însă scrisoarele ceteată, cu cerneală, cu iscălitura trimițătorului și cu însemnarea că dela cine au fost auzite, de câți ani este cel ce le știe și din ce comună este?

Trimițătorii ale căror versuri se vor publica (întru cât n'au mai fost tipărite până acum) vor primi câte un exemplar de carte în cinste!

Cântecelul se trimite la adresa: *Alexandru Lupeanu-Melin, profesor, Blaj (la Biblioteca Centrală)*.

Răs și voie bună.

Țiganul și broaștele.

Era vară și frumos. Un țigan ședea pe malul lacului, iar broaștele, care mai de care, unele mai gros, altele mai subțire, cântau amaru sfântului: „Tuuu! tuuu! tuuu! tuuu!”

Țiganul se gândia și el: la una, ba la alta, ... ca fiecare când e singur, și-i frumos și bine. Tot gândindu-se așa, se pomenește țiganul vorbind cu broaștele:

— Fa, ce tot ziceți, voi, acolo: „tuuu, tuuu?” la spunți-mi mai bine: cine-i bulibașa?

Broaștele: tuuu! tuuu! tuuu!

Țiganul: Așa-i că-s io?..

Broaștele: tuuu! tuuu! tuuu!

Țiganul: Buuun!.. la spuneți acum:

cine-i boer?

Broaștele: tuuu! tuuu! tuuu!

Țiganul: Buuun!.. ia s'ar putea!.. s'ar putea și s'ar cădea: trandafir la malotea, dar nici sa poate, nici sa cade: trandafir la suman

surl!.. iac'ăsa: sa ofteze o lume, la gustu boerului!..

Broaștele cântau înainte: Țiganul venindu-și în fire, întrebă din nou:

— Ia sa-mi mai spuneți, voi, acum, o vorbuliță-două, ... macar numai o vorbulița, și ma duc!.. Spuneți-mi voi: Cine-i deștept?

Broaștele: Tuuu! tuuu! tuuu!

Țiganul: Buuun!.. Da cine-i prost?

Broaștele: Tuuu! tuuu! tuuu!

Țiganul: Eeee!.. duceți-vă la dracu, ... ca nu sa poate, ... sunteți niște mincinoase: asta-i!

Doare de trei ori...

Merge Râpa voinicos pe drum. Și-l zărește un Român de cei drăcoși și își zice:

— Stai tu baragladină, că te bag eu în draci.

Se furișază Românul prin sămănături și se ascunde sub un pod. Iar când trece țiganul de pod, îi trimite o sburătură de lemn chiar peste moalele cioarecilor.

Țiganu sbughio! O ia la fugă mâncând pământul. Și cum fugia așa, dă peste un alt Român.

— Da ce fugi așa, măi Râpo? Ce te-o apucat?

— Hauleo, mâncate-aș, colo la podul ăla, este unu care dă odată și te doare de trei ori, răspunse țiganul abia gâfâind.

Se însoară Onea.

Doi cumetri stau de vorbă la un pahar de vin.

— Știi o noutate, măi cumetre?

— Ce noutate?

— Păi o vint Onea din străinătăți și vrea să se însoare. Să-l vezi, măi cumetrică, cât e de mândru și de gătat. Are o căciulă, mă, de trei hârșii, și un suman domnesc numai bunghi, pantaloni strâmți de urlă pe picior, apoi păduchele șede tot lat pe șold și când a început Onea să cânte, mă, făcea hora hâțai, hâțai, și căciula numai, numai!

Asta-i fată laudată.

De trei ani nepieptănată,

Când a fost la pieptănat

Șapte sate-o adunat

Cu măciuci și cu topoare

Toți păduchii să-i omoare.

Iar oamenii satului

Stau ca parii gardului.

Și se întrecea care de care să dea pe hie-sa după el. Așa zău!

Arsuri la stomac, gustul rău

precum și sloirea și oboseala sunt urmări ale misturii grele și trec repede dacă din când în când luăm câte 1/2 - 1 pastilă

Koprol ciocolată purgativă de bun gust.

Să fim atenți la numele de Koprol, căci ca orice bun articol și Koprolul e imitat și falsificat de mulți. Pe fiecare cutie și pastilă trebuie să fie numele Koprol, sentit prin lege.

1 2 (37)

Frați săteni, țineți minte, gazeta voastră e „Unirea Poporului”

Cărți nouă.

Pocăiții, învățături creștinești despre așa numiții pocăiți, (adventiști, baptiști, nazarineni) de *Dr. Nicolae Brinzeu*. Cartea a doua: **Sfânta Scriptură și Tradițiunea**.

Părintele Dr. Nicolae Brinzeu, canonic în Lugoj, face un lucru foarte bun, tipărind cărțile sale despre „pocăiți”. Acești soi de oameni turbură mințile multor creștini buni, cari, lipsiți de luminile unei învățături mai adânci, ușor pot fi duși în rătăcire și abătuși dela legea cea adevărată a Domnului Hristos. Cărțile părintelui Brinzeu vreau să fie o întărire pentru cei căzuți pe mâinile „apostolilor” rătăcitori, cari fac atâta stricăciune prin satele noastre. Și o armă de apărare. Tocmai de aceea, cărțile acestea ar trebui răspândite în zeci de mii de exemplare prin toate colțurile țării, că primejdia s'a vârfit pretutindeni. Cărțica ieșită acum dela tipar învață foarte limpede și la înțeles ce trebuie să știe creștinii despre cartea cărților, care este Biblia (Sfânta Scriptură), cum trebuie citită și înțeleasă, ca să avem folos și să nu cădem în rătăcirii. Și mai învață despre Predanie sau Tradițiune, care este învățătura rămasă dela Apostoli în grai viu și păstrată în scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii.

Cartea de care vorbim s'a tipărit la Lugoj și se vinde cu 8 Lei în toate librăriile și la autor (Lugoj, Str. Principesa Ileana 11 bis).

Culte în România de *Dr. Nicolae Brinzeu*. Lugoj 1925. Editura „Sionului Românesc”.

Este o altă carte a Părintelui canonic Brinzeu și se vorbește într'nsa despre așezământul bisericilor în țara noastră. Ea este menită mai mult pentru preoți și alți oameni cu carte multă, în deosebi pentru cei ce fac legile și sunt chemați să le păzască.

Imbrățișarea meseriei, românizarea industriei și pățaniile mele la o industrie naționalizată, de colonel invalid de război *Dumitru Bardoși* din Arad. Se vinde cu 12 Lei și din venit o bună parte se dă pentru scopuri naționale.

În această carte se arată mai cu seamă pățaniile unui bun român, care a făcut slujbă în cancelariile unei mari fabrici, condusă de străini. Cetindu-o vezi, că oamenii de neamul nostru au încă multe de suferit și astăzi dela străini.

Redactor responsabil IULIU MAIOR.

Concurs.

Curătorul bisericesc gr.-cat. din Pânade, protopopiatul Biei, publică concurs pentru edificarea caselor parohiale, cu datul de 26 Aprilie a. c. ora 3. p. m.

Întreprinzătorii doritori a executa lucrările de lipsă, pot vedea zilnic planul și devizul la oficiul parohial.

Pânade 12 Aprilie 1925.

Ioniță Brad,
paroh gr.-cat.

Teodor Zereș
curator primar.

(44) 1-1.

Invitare.

Elevii și elevele de liceu din Veza, Vă invită cu onoare la Producțiunea teatrală ce se va aranja în ziua de 20 Aprilie a. c. (a doua zi de sf. Paști) în sala școlii primare din loc. Inceputul la ora 8 seara. Invitări speciale nu se fac.

Comitetul aranjator.

De vânzare o mașină de treierat 800 m. Hofer și un tractor cu plug cu tot în stare de funcțiune și un cazan □ □ de trei puteri. □ □ Se află la Gheorghe Moșneag din Bucerdea grănoasă. 1-2 (43)

Cine dorește marfă bună, să cercezeze cu încredere depozitul de piele a lui IOAN BLAGA din Blaj, unde se află tot felul de talpă și piele pentru încălțăminte și opinci, marfă indigenă și străină, accesorii pentru pantofari. Prețuri scăzute! — Marfă bună! (13) 7 10

Tusa, durerea de gât și răgușala

au un leac cu efect sigur de o compoziție modernă, bun la gust și ieftin:

SIROMALT

Cuprinde nu numai leac împotriva tusei, a răgușelii etc., ci și un extract de malț deosebit de hrănitor, prin ceace întrece toate medicamentele de acest fel.

Se găsește în toate farmaciile. 1-4 (37)

Pânzeturii pentru costume naționale, sârmă, arniciuri și lână, mare asortiment la magazinul

Stefan Nyerges, Blaj.

Tot aici se află în depozit stoffe de lână pentru uniforme la fete și băieți, pecum și pentru alte haine.

Delenuri, crepoane, eporgiuri, □ zefiruri și altele. □

Articole cosmetice, apă de Colonia, săpunuri fine de față, parfumuri și altele.

La secția cu coloniale:

Bomboane, ciocolată, cadouri de sărbătorii!

□ Fructe sudice. □

PREȚURI CONVENABILE, SERVICIU PROMPT. □ □

(3) 27-52

Un cazan mic

motor cu aburi, potrivit pentru mânăstrunuri și alte asemenea. De vânzare la IOAN DOMȘA, p. Crăciunelul Bucerdea grănoasă de jos 2-3 (41)

M. FRIEDMANN

ceasornicar și juvaer în BLAJ
Strada Timotei Cipariu:

Se găsesc tot felul de oroloage atât de busunar cât și de părete. Face și reparații de orice fel. Prețuri reduse.

Cumpăr aurituri și argintării. 24 7-10

Preoșime! Nou Apărut!

Predici la morți

de I. MARGA, protopop

1 expl. 45 lei, plus 5 lei porto.

Se află la Librăria Anca. Cluj.

(7) 19-20

RECLAMA

este sufletul comerțului

Pentru economii

Prăvălia noastră a primit de curând un mare transport de marfă nouă, proaspătă din celea mai bune fabrici:

Fere de plug, Capete de plug, Arsauă, Lopeți, Sape, Furoi de fier, Greble de grădină, Rafuri, Cercuri de buți, Sârmă împletită, Sârmă spinosă, Cement Ghips, Trestie de ștuatură

Și tot felul de unelte pentru economie cu prețuri scăzute se pot cumpăra mai bine decât oriunde la

[34] 4-2

Henrich et Comp, prăvălie de fier
BLAJ, Strada Regina Maria
TELEFON: Nr. 14.